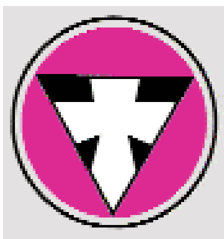

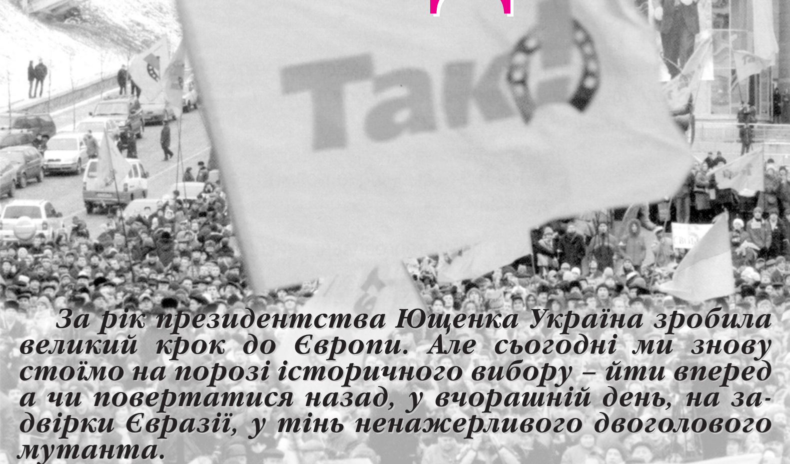
Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 14 лютого 2006 року № 6 (118)

НЕ ЗРАДЬ МАЙДАН!

За рік президентства Ющенка Україна зробила великий крок до Європи. Але сьогодні ми знову стоїмо на порозі історичного вибору – йти вперед а чи повертатися назад, у вчорашній день, на задвірки Євразії, у тінь ненажерливого двоголового мутанта.

Сьогодні ми бачимо їх, цих апологетів учорашнього дня, ми чуємо їх знову – зі своїх телеекранів, в ефірі радіо, зі сторінок газет ми читаємо їхні брехливі заяви про нібито утиски і гоніння з боку нової влади, і про катастрофічне падіння економіки за нових часів, і про не менш катастрофічне падіння рівня життя громадян.

Вони добре знають, що насправді це не так, і що ми, незважаючи на гори проблем, як накопичених, так і нових, все ж, важко, натужно, але піднімаємося з колін. І що саме нині Україна починає поволі, крок за кроком, одужувати після десятиліть червоної пітьми і недавньої вакханалії злодіїв-казнокрадів.

Але їм Україна не болить.

Вони – вчорашні і позавчорашні – прагнуть реваншу.

Вони кажуть, що все "не так", і керуються принципом: чим гірше, тим краще.

Вони йдуть – щоб знову лицемірно брехати і знову красти у народу, грабувати недограбоване за часів Кравчука і Кучми.

Хто ж вони для України, для нашого народу?

Чужі на його страждениім тілі, вони присмалися і точать його кров, перетворюючи національні багатства у мільйони і мільярди для своїх кишень і закордонних рахунків.

Ви подивіться їм зблизька в очі тоді, коли вони, не моргнувши, просторікують по телевізору про "демократію" і "права людини". Що ви там побачите? Пустка, пустеля, пустота. Невже не видно, чого насправді варті ці колишні і теперішні компартійні бонзи-перевертні вкупі з меткими "несудимими" нуворишами і престарілими комсюками-вискочнями і чорноротими фуріями?..

Вони чужі для України, вони не тямлять, зневажають і нічого не хочуть знати про українську історію, українську культуру. Виховані за брехливими "курсами КПСС" чи "за понятіямі", вони з молоком матері всотали в себе ідеологію подвійної моралі, ідеологію цинічної брехні. Найздібніші з них у цьому ремеслі дісталися найвищих вершин. За часів Кучми вони Україну пустили по світах, як попідтинню. Будучи зметені хвилею народного протесту на великім київськім Майдані і на малих українських майданах, вони сьогодні знову задирають догори свої писки. Вони стають все нахабнішими і не бояться ні Бога, ні людей. За будь-яку ціну повернутися до годівниць! Ось їхня справжня мета! Для цього вони готові продатися не лише загребущій Москві, але й самому чортові...

УКРАЇНЦЮ, ЗУПИНИ ЇХ!

НЕ ЗРАДЬ МАЙДАН – ЩОБ ВОНИ НЕ ПОВЕРНУЛИСЯ!

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ЧАС ДІЯТИ!

ІЗ ПЕРЕДВИБОРНОЇ ПРОГРАМИ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів є спадкоємцем національно-визвольних змагань українського народу і твердо стоїть на засадах побудови Української національної держави.

Свою програму і діяльність Конгрес будує на ідеології українського націоналізму.

Конгрес Українських Націоналістів був одним із засновників політичного Блоку В.Ющенка "Наша Україна". Під час президентської кампанії 2004 року Конгрес підтримав кандидатуру В.Ющенка і доклав багато зусиль для його перемоги. Нині Конгрес спільно з іншими державницькими партіями є засновником Виборчого Блоку "Наша Україна".

Серед головних завдань Конгресу – сприяння консолідації українського народу навколо національної ідеї, пропаганда ідей українського націоналізму, утвердження і захист духовних цінностей, честі та гідності вільної української людини – господаря на своїй землі й у своїй державі.

За нинішньої політичної ситуації Конгрес відстоює принцип консолідації національно-державницьких сил.

Зі здобуттям незалежності Україна не відбулася як держава українців. Антиукраїнські сили не дають можливості Президенту повною мірою реалізувати План дій "Десять кроків назустріч людям", проголошений перед українським народом. Ми підтримуємо Президента України в його діях по утвердженню незалежності України.

Ми кажемо "Ні" політичному реваншу тих, хто підтримував антинародний режим Кучми–Медведчука–Януковича і фальсифікував президентські вибори. Ми закликаємо український народ з усією відповідальністю поставитися до парламентських виборів.

Конгрес виступає за утвердження в суспільстві українських національних цінностей.

Ми – за чесну, справедливу владу, підзвітну українському народу.

Пріоритетом діяльності влади має стати відродження українського села – колиски української нації, яке завжди генерувало національну еліту. Село потребує кваліфікованого медичного обслуговування, розвитку мережі закладів культури, дитячих садків, шкіл, сучасних автошляхів, нових робочих місць, газифікації, доступного кредитування.

Відродження і розвиток української культури, мови, створення якісної системи охорони здоров'я мають стати ключовими напрямами для держави, яка повинна забезпечити їхнє пріоритетне фінансування.

Держава має створити належні умови для розвитку малого і середнього бізнесу, зменшити податковий тиск і забезпечити доступними кредитами всіх, хто планує розпочати власну справу.

Соціальну допомогу повинні отримувати ті, хто її реально потребує. Мінімальна пенсія має перевищувати прожитковий мінімум.

Ми виступаємо за розвиток місцевого самоврядування і реформу комунальної сфери, за ліквідацію недоторканності депутатів місцевих органів влади, за розробку дієвих механізмів контролю за органами державної влади з метою подолання корупції. Судді повинні служити закону, а не чиновникам.

Ми вимагаємо офіційного визнання на державному рівні вояків ОУН-УПА воюючою стороною і надання всім учасникам національно-визвольної боротьби статусу учасника бойових дій.

БУДУЙМО УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ ДЕРЖАВУ РАЗОМ!
СЛАВА УКРАЇНІ!

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: "УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД УСВІДОМИВ СЕБЕ ВЕЛИКОЮ НАЦІЄЮ"

Інтерв'ю з Головою Конгресу Українських Націоналістів Олексієм Івченком

– Шановний пане Голово, рішення про входження Конгресу Українських Націоналістів до блоку "Наша Україна" – це був політичний крок, зумовлений існуванням загроз з боку антиукраїнських сил?

– Вважаю, що ми вчинили абсолютно правильно. Блок "Наша Україна" об'єднує політичні партії, які підтримують Президента. Важливо, щоб для реалізації програми Президента український народ обрав як Верховну Раду, так і місцеві органи влади, котрі послідовно відстоюють державницькі позиції. Конгрес Українських Націоналістів вніс надзвичайно вагомий внесок у перемогу Президента Віктора Ющенка під час президентських виборів. Тепер ми отримали реальний шанс на представництво українських націоналістів, членів нашої партії на всіх щаблях влади – від Верховної Ради до депутатів рад місцевого рівня та у виконавчих структурах влади. Адже вперше Конгрес перебуває не в опозиції до Президента. Ми маємо реальні шанси привести своїх представників до влади. Вперше в нашій історії ідеологія українського націоналізму може стати загальнодержавною. Ідеї націоналізму почали сприйматися у нашому суспільстві, український народ у більшості своїй усвідомив себе великою нацією, яка має героїчне минуле і велике державне майбутнє.

На сьогодні ми – рівноправний партнер-фундатор блоку "Наша Україна".

– Чи був готовий КУН іти на вибори самостійно?

– Ми готувалися йти на вибори самостійно, для чого створили громадсько-політичне об'єднання "Національний вибір". Але ситуація в державі складається так, що сьогодні як ніколи для спільної перемоги потрібна консолідація державницьких сил. Тому, на мою думку, Конгрес Українських Націоналістів прийняв єдино правильне рішення: йти разом з Президентом, підтримати його у цей надзвичайно складний час. Нині не час для теоретичних дискусій, треба вирішувати конкретні практичні завдання. Крім того, не слід забувати про прийняття так званої конституційної (а по суті, антиконституційної) реформи, мета якої – суттєво звузити повноваження Президента. У випадку формування у парламенті антипрезидентської більшості виникне загроза втрати державності. Тому саме нині – час для рішучих і відповідальних дій. Ми можемо і повинні йти у владу, робити її українською і реалізовувати не на словах, а на ділі нашу програму.

– Прокоментуйте газову ситуацію?

– Вважаю, що ажіотаж довкола неї штучно піднімається антиукраїнськими силами виключно з брудними політичними цілями. На початку лютого цього року було створено Спільне підприємство "УкрГазЕнерго", що впродовж наступних п'яти років постачатиме Україні газ за ціною 95 доларів за 1000 кубометрів. Половина акцій належить "Нафтогазу України", половина – компанії "РосУкрЕнерго".

Згідно зі статутом, створеному СП заборонено одержувати у власність "УкрГазЕнерго" будь-яке майно, із української газотранспортною системою й підземними сховищами газу включно. СП зареєстроване в Україні, і всі податки від його діяльності надходитимуть до держбюджету України.

Я вважаю, що за усіх обставин, що склалися, ми досягли максимально вигідних для України умов постачання газу. Україна купує газ за найнижчими цінами в СНД (крім Білорусі). Але якщо якась компанія запропонує дешевший газ на кордоні Україна-Росія, то ми його обов'язково будемо купувати!

Підготувала Інна ВОЛОСЕВИЧ

ВИБОРИ–2006

"НАЦІОНАЛЬНИЙ ВИБІР"
НА ІВАНО-ФРАНКІВЩИНІ

Євген ГІРНИК

Головна причина створення блоку – ідеологічна. Мешканці Івано-Франківщини, як і всієї Галичини, національно налаштовані, що вони уже неодноразово підтверджували. У 1998 році за "Національний фронт", продовженням якого можна назвати "Національний вибір", проголосувало 24 відсотки виборців Івано-Франківської області. У Галичині існує демократична влада, щоправда, з невеликими перервами, уже з 90-го року, партії національного спрямування є розбудованими. Ми розуміємо, що наше об'єднання з ними та НСНУ могло дати більший ефект, проте воно мало проходити на паритетних умовах. В регіоні прослідковується тенденція відсторонення Народним Союзом "Наша Україна" партій націоналістичного спрямування, для яких найвищою цінністю є ідея нації. Ми вважаємо, що без національної ідеї, без націоналізму Українська держава неможлива, тому Галичина має залишитися націоналістичним фундаментом для нашої країни. Партії, близькі ідеологічно КУН і УРП "Собор", – об'єдналися на час виборів в Івано-Франківській області з тим, щоб привести в органи місцевої влади національно свідомих, патріотично налаштованих людей. "Національний вибір" – блок політичних партій, який підтверджує, що процес об'єднання націоналістів є природним й обгрунтованим, тому що і КУН, і УРП "Собор" відстоюють національну ідею та запобігають її асиміляції у штучно створеному політичному проекті під назвою "Народний Союз "Наша Україна", котрий прагне мати так званий "контрольний пакет" у нашій області, ігноруючи авторитет і впливовість партій, які впродовж багатьох років виборювали українську Україну.

За Україну боролися наші прадіди – січові стрільці. За неї вмирали наші діди в лавах ОУН-УПА. За неї йшли в табори й на самоспалення учасники Руху опору 1960-1980-х. Сьогодні ми не маємо права зрадити їхню справу. "Національному вибору" – Так!

Євген ГІРНИК

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА

виборчого блоку Івано-Франківських обласних організацій політичних партій "Національний вибір": "Конгрес Українських Націоналістів", Українська Республіканська Партія "Собор" на виборах депутатів Івано-Франківської обласної ради 26 березня 2006 року.

За українську Україну!

До влади рвуться сили, які шляхом насильства і фальсифікації намагалися у 2004 році захопити в Україні владу. Вони прагнуть втягнути Україну в ЄЕП, нав'язати Україні другу державну мову – російську, а в кінцевому підсумку – повернути Україну в російське колоніальне ярмо. Не менш небезпечним для України є прихід до влади в Україні та області представників олігархічних кланів, космополітичних сил і кримінальних угруповань.

"Національному вибору" – так!!!

НАШІ ЗАВДАННЯ

ЕКОНОМІКА

Створення реальних робочих місць в області шляхом залучення інвестицій, а не обдурювання через маніпуляції статистикою.

Робочим місцям – так! Припискам – ні!

Уникнення іноземного панування в стратегічних галузях, зокрема, не допустимо виведення промислових комплексів "Лукор" в офшорні зони.

Не віддамо свого космополітам!

Наповнення бюджету шляхом ліквідації впроваджених обласними кучмістами "давальницьких" схем переробки сировини в нафтопереробному комплексі.

Багаті допоможуть бідним, якщо нова обласна влада зобов'яже їх платити податки!

Розвиток Прикарпаття, як центру "зеленого" та зимового туризму на конкурентних засадах, а не лише для однієї фірми.

Туризму в Карпатах – так! Туристичній корупції – ні!

Впровадження програм енергозбереження в господарських комплексах області, відродження законсервованих нафтових та газових свердловин, пошук нових родовищ нафти, газу та інших корисних копалин.

Впровадження комплексу рішучих заходів зі збереження лісів Прикарпаття.

Не словом, а ділом! Лісовій мафії – ні!

Спрямування державних інвестицій та здешевлення кредитів для всіх сільськогосподарських товаровиробників, а не лише для "вибраних".

Відновлення льонарства та цукрової галузі, створення комплексів з вирощування ріпаку та його переробки.

Встановлення жорсткого контролю за економічним обгрунтуванням тарифів на житлово-комунальні послуги, забезпечення економії енергоресурсів.

Блок "Національний вибір" бере зобов'язання сприяти щорічному укладанню договорів з НАК "Нафтогаз України", де передбачатиметься газифікація на суму не менше 12 млн. грн. щорічно та виділення коштів на введення в експлуатацію двох шкіл або інших об'єктів соціально-культурного призначення щорічно.

Впровадження програми

"За чотири роки місцевим дорогам – європейську якість".

ОСВІТА

Завершення програми інформатизації всіх шкіл області. Завершення виконання програми "Шкільний автобус". Створення фонду підтримки обдарованих дітей.

Покласти край корупції при вступі до вузів впровадженням тестових технологій.

Гідний рівень життя освітянам, інвестиції в освіту – інвестиції в майбутнє!

ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я

Створення безпечного навколишнього середовища для мешканців області.

Виконання програми ремонту та повної комплектації необхідними медикаментами та обладнанням всіх сільських амбулаторій та ФАПів.

У 2006 році кожному району – автомобіль швидкої допомоги!

КУЛЬТУРА

Покінчимо з практикою скороченого робочого тижня працівників культури.

Працівникам культури – гідну зарплату!

Думай по- українськи!

Дій по-українськи!

Українській культурі – так!

Російській кримінальній попсі – ні!

МОЛОДІЖНА ПОЛІТИКА

Залучення молоді до всіх рівнів регіональної політики в державному управлінні та місцевому самоврядуванні.

Подвоєння обсягів кредитування молодіжного будівництва.

Розвиток молодіжного самоврядування у вищих навчальних закладах.

Молодим людям – гідну освіту і роботу!

СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА

Сприяння наданню статусу гірських населеним пунктам області.

Інвестиції та пільги – у гірські села!

Пільги та доплати до пенсій воякам УПА за рахунок обласного бюджету будуть доведені до рівня учасників Другої світової війни!

Воякам УПА – пошану і гідну старість!

ДУХОВНІСТЬ

Ми підтримуємо церкви всіх традиційних християнських конфесій!

Будівництво церков – за інвестиції з обласного бюджету!

У школі – викладання релігії!

За Україну боролися наші прадіди – січові стрільці. За неї вмирали наші діди в лавах УПА. За неї йшли в табори й на самоспалення учасники руху опору 1960-1980-х. Сьогодні ми не маємо права зрадити їхню справу.

"Національному вибору" – Так!

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

✓ 29 січня в Івано-Франківську відбулася міжпартійна конференція обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів та УРП "Собор", на якій прийнято рішення про створення обласного виборчого блоку "Національний вибір". У конференції, що проходила в день 77-ї річниці створення Організації Українських Націоналістів та 88-ї річниці бою під Крутами, взяли участь 539 делегатів від обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів та Української республіканської партії "Собор", а також численні гості. На конференції виступили голова УРП "Собор" Анатолій Матвієнко, заступник голови КУН, народний депутат України Євген Гірник, директор Центру Національного Відродження ім. С. Бандери Олександр Сич, голова секретаріату КУН Степан Брацюнь.

Гасло новоствореного обласного блоку – "Національний вибір – ТАК!". До його першої п'ятірки ввійшли: Євген Гірник, голова обласної організації УРП "Собор" Олександра Мечева, Олександр Сич, депутат обласної ради, відомий в області хірург, Лідія Дмитрів, член обласної політради КУН, голова "Прикарпаттрансгаз" Роман Яковина.

Створення обласного виборчого блоку "Національний вибір" підтримало Братство вояків ОУН-УПА Карпатського краю. Конференція також підтримала кандидатуру Олександра Сича на посаду міського голови Івано-Франківська.

✓ 1 лютого у Харкові відбулася позачергова конференція Харківської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. У ній взяли участь 78 делегатів від 22 районів Харківщини. Делегати одноголосно ухвалили список кандидатів у депутати Харківської обласної ради, до якого увійшло шість осіб: Денис Шевчук (депутат Харківської обласної ради), Богдан Дяків (голова ХОО КУН), Віктор Кіпкало (голова Краснокутської РО КУН), Світлана Власенко (голова Богодухівської РО КУН), Лілія Денисова (голова Куп'янської РО КУН), Дмитро Нежальський (голова Дергачівської РО КУН). Напередодні Харківська міська організація КУН затвердила список кандидатів до Харківської міської ради з 10 осіб.

29 січня 2006 року у м. Луцьку відбулася конференція Волинської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. На конференції розглянуто питання самостійної участі у виборах до місцевих органів самоврядування та затверджено список до Волинської обласної ради. Учасники конференції – делегати районних та міських організацій КУН затвердили список з 10 кандидатів.

До першої п'ятірки увійшли: адвокат Олег Максимович, керівник виробничої фірми Віктор Мельник, начальник Луцького міського управління культури Юрій Войнаровський, приватний підприємець з Любешова Іван Хомич, благочинний о. Юрій (Пилипець).

✓ 1 лютого відбулася Тернопільська міська міжпартійна конференція блоку "Наша Україна", на якій затверджено виборчий список до міської ради Тернополя. До списку включені представники політичних партій блоку "Наша Україна", зокрема й голова Тернопільської міської організації Конгресу Богдан Дригуш входить до першої п'ятірки.

Делегати затвердили передвиборчу програму Тернопільського міського блоку "Наша Україна", основні тези якої співзвучні з передвиборною програмою "Дія та Сила".

✓ 5 лютого у м. Луцьку відбулася конференція міської організації Конгресу Українських Націоналістів. Делегати розглянули питання участі КУН у виборах до місцевих органів влади, висунення кандидатів у депутати до Луцької міської ради та на посаду мера міста.

Конференція затвердила список кандидатів у депутати до Луцької міської ради у складі 8 осіб та висунула Олега Максимовича на посаду Луцького міського голови.

✓ 4 лютого відбулася Львівська міська міжпартійна конференція блоку "Наша Україна", в якій взяли участь міські організації Конгресу Українських Націоналістів, Народного союзу "Наша Україна", Української республіканської партії "Собор", Народного руху України, Християнсько-демократичного союзу.

На конференції було затверджено список кандидатів до Львівської міської ради від Блоку, до якого увійшло 9 представників Конгресу Українських Націоналістів. Зокрема до першої п'ятірки входить член місткого проводу КУН, кандидат юридичних наук Роксолана Лемик.

Василя Куйбіду було затверджено єдиним кандидатом від блоку "Наша Україна" на посаду мера міста.

Підготовлено прес-службою КУН за повідомленнями з регіонів

КАЛЕНДАР УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

14 лютого 1897 р. – помер Пантелеймон Куліш, український громадський діяч, письменник, поет, перекладач, етнограф, історик і критик.

15 лютого – Стрітення Господнє.

15 лютого 1940 р.– російська окупаційна влада арештувала і вивезла до Сибіру велику групу галицьких священиків УГКЦ.

18 лютого 1856 р. – народилася Софія Русова, засновниця українських жіночих організацій, громадський діяч і педагог.

19 лютого 1992 р. – Верховна Рада України затвердила Тризуб малим гербом України.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДЕСЯТЬ КРОКІВ НАЗУСТРІЧ ЛЮДЯМ

ВИКОНАННЯ ПЕРЕДВИБОРЧИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ПРЕЗИДЕНТА ЮЩЕНКА ЗА ПІДСУМКАМИ 2005 РОКУ

"Збільшити мінімум у 10 разів грошову допомогу матері при народженні дитини"

✓ Розмір допомоги матері при народженні дитини зріс у 11,7 разу (з 3 725 грн. до 8 497,6 грн.)

✓ Розмір допомоги одиноким матерям зріс у 4,1 разу

✓ На 20,8% збільшилася допомога по догляду за дитиною (до трирічного віку)

"Захистити цінність сім'ї, повагу до батьків і права дітей"

✓ За 2005 рік державну соціальну допомогу отримали більше, ніж 405 тис. малозабезпечених сімей на загальну суму 546,7 млн грн.

✓ Допомогу сім'ям з дітьми отримало 978 тис. сімей (загальні нарахування становлять 583,7 млн. грн.)

✓ 384,6 тис. сімей отримали субсидії (готівкою) на придбання палива та газу (76,2% сімей проти 58% у 2004 році)

"Ліквідувати дитячу безпритульність"

✓ 7711 безпритульних дітей отримали соціальний захист і допомогу в притулках для неповнолітніх

✓ 70 млн. грн. спрямовані на фінансування програми "Безпритульні діти"

✓ Створені та діють 1053 центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, 316 будинків-інтернатів, 20 центрів ресоціалізації наркозалежної молоді "Твоя перемога"

✓ Збільшені майже удвічі допомога дітям-інвалідам, стипендії дітям-сиротам

"Збільшити мінімальну пенсію – вона буде більшою за прожитковий мінімум"

✓ Близько 72% поточного бюджету спрямовані на соціальні потреби

✓ 16% ВВП направлені на пенсійну програму

✓ Збільшено розмір пенсій (середній розмір пенсії нині становить 396,38 грн.), яка дорівнює встановленому законом прожитковому мінімуму

"Ліквідувати "зрівнялівку" та дискримінацію у пенсійному забезпеченні"

✓ Відновлено диференціацію розмірів пенсій залежно від стажу роботи та заробітної плати. Передбачено, що розмір пенсій збільшується за кожний рік страхового стажу понад мінімальний законодавчо встановлений на 1%

✓ Забезпечено стале функціонування 747 територіальних центрів соціального обслуговування пенсіонерів та одиноких непрацездатних громадян

"Відновити зруйновану систему охорони здоров'я в кожному місті та селі"

✓ Збільшено загальний обсяг видатків зведеного бюджету 2005 року на охорону здоров'я, який складає 12,2 млрд грн. (2003 р. – 8,5 млрд. грн., 2004 р. – 9,6 млрд грн.)

✓ В середньому на 20,3% зросла заробітна плата в галузі

✓ Відновлені обсяги фінансування програми "Туберкульоз"

✓ 38 млн грн. спрямовані на виконання програми "Медицина на селі"

"Зняти всі перешкоди для тих, хто хоче відкрити власну справу, сприяти їхній власній ініціативі"

✓ Урядом створено багатоканальну телефонну "гарячу" лінію для оперативного реагування на проблеми підприємців

✓ Скасовано більше, ніж 100 нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України, що перешкоджають розвитку малого і середнього бізнесу та близько 2,5 тис. нормативно-правових актів регіональних органів виконавчої влади

"Держава не втручатиметься у життя людей там, де вони впораються набагато краще"

✓ Виданий Указ Президента України "Про лібералізацію підприємницької діяльності та державну підтримку підприємництва", спрямований на зменшення адміністративного тиску та спрощення дозвільної системи

✓ В регіонах створено близько 250 офісів "єдиного вікна" реєстрації бізнесу

✓ Проблемні питання бізнес-середовища розглядаються на щотижневих засіданнях Ради підприємців при Уряді

"Створення нових робочих місць з гідною зарплатою визначити критерієм оцінки діяльності влади на всіх рівнях"

✓ На 20,5% зменшилася кількість безробітних

✓ Створено 830 тис. робочих місць

✓ На 57% підвищена заробітна плата в рамках одного бюджетного року

✓ На 10,7% збільшено мінімальну зарплату в бюджетній сфері

✓ На 43,1% зросли номінальні доходи населення та на 35,7% – номінальна середньомісячна зарплата

✓ На 17% зменшена сума заборгованості з виплати заробітної плати

"Сприяти розвитку українського села"

✓ На 6,4% зросли, порівняно з попереднім роком, темпи виробництва валової продукції сільського господарства, у тому числі у сільгосппідприємствах – на 17,9%, у господарствах населення – на 1,5%

✓ Інспекційними органами проведено 50 460 перевірок з дотримання вимог земельного законодавства. Виявлено 33 245 порушень

✓ На 141 млн. грн. збільшено обсяги фінансування програми газифікації села

"Залучити в економіку України інвестиції у 10 разів більше, ніж сьогодні – це нові робочі місця, нові технології"

✓ На 8,5% зросли інвестиції в основний капітал. Найбільшу їх частку спрямовано на розвиток промисловості – 40,4%

✓ Залучені інвестиції на суму 1,5 млрд доларів США для будівництва нафтопереробного комплексу у Бродах, що передбачає створення 85 тис. робочих місць

✓ 180 млн доларів США кредиту отримані на реконструкцію аеропорту "Бориспіль"

"Змусити владу працювати для людей, провести рішучу боротьбу з корупцією"

✓ Запроваджено програму "Контрабанда – стоп!", яка збільшила надходження до бюджету на 69,3%

✓ За даними неурядової організації "Transparency International", боротьба з корупцією вивела Україну на 113 місце у рейтингу 159 країн (128 – у 2004 р.)

✓ На 7% зменшено рівень "тінізації" економіки

✓ Здійснюється чесна та прозора приватизація. "Криворіжсталь" продано на суму, яка у 6 разів перевищує суму попереднього незаконного продажу і становить 24 млрд. 200 млн. грн.

"Відновити повагу у суспільстві до вчителя, гарантувати освітянам зарплату, не нижчу середньої по промисловості"

✓ На 51% збільшено посадові оклади заробітної плати працівникам освітньої галузі

✓ Україна приєдналася до Болонського процесу, що передбачає інтеграцію у світові освітні програми

✓ У середньому на 4% збільшено обсяги прийому до вищих навчальних закладів за державним замовленням

✓ Ліквідовано заборгованість на придбання шкільних автобусів, видання і доставку підручників

"Сприяти духовності, зміцненню моральних цінностей"

✓ На 37,5% збільшено фінансування культури

✓ На 17,6% підвищено зарплату працівникам галузі

✓ У 2,2 разу збільшено фінансування заповідників (10 млн. грн.)

✓ Зросла частка капітальних видатків (279,1%), у 5,9 разу збільшені видатки на реставраційно-ремонтні роботи

✓ У 2,2 разу збільшено фінансування програми "Українська книга" (на підтримку книговидавничої справи виділено 20 млн. грн.)

"Підвищити боєздатність армії, повагу до людей у погонах"

✓ Скорочено термін строкової служби з 18 до 12 місяців, а для юнаків з вищою освітою – до 9 місяців

✓ Завершені два етапи виведення військового контингенту України з Республіки Ірак

✓ Утричі підвищене грошове забезпечення військовослужбовцям строкової служби

✓ Підвищена середня військова пенсія до 913 грн.

"Наші партнери як на Сході, так і на Заході побачать іншу Україну – міцну, надійну, яка дотримується зобов'язань і водночас здатна захистити свої національні інтереси"

✓ На 11,9% зменшено прямий зовнішній борг держави

✓ Скасовані торговельні санкції США проти України

✓ На 5,4 млрд. доларів США зріс золотовалютний резерв держави

✓ Отримано статус країни з ринковою економікою та активізовано процес вступу України в СОТ

ПАТРІОТИЧНА ДОМІНАНТА ТВОРЧОСТІ

Тим, хто нарікає на збайдужіння українського загалу до різних громадсько-культурних чи політичних заходів, варто пам'ятати: усе вирішує міра яскравості та творчої індивідуальності того або іншого нашого сучасника, котрий претендує на увагу людськості.

У тому, що це так, переконав авторський вечір відомого письменника і громадського діяча, професора, академіка Анатолія Погрібного, що відбувся 9 лютого ц. р. у Київському Будинку вчителя – славетному Будинку Центральної Ради. Такого велелюддя ця історична будівля давно не бачила.

Анатолій ПОГРІБНИЙ

І це не випадково, адже на зустріч з відомим письменником і громадським діячем, зачувши оголошення по радіо, прийшли слухачі його популярної радіопрограми "Якби ми вчились так, як треба", яка звучить ось уже дев'ятий рік і знана в усіх куточках України. Власне, уривками з листів від радіослухачів (кількість відгуків обчислюється вже десятками тисяч), що їх зачитали учні Українського гуманітарного ліцею, і розпочався цей вечір, що завдяки присутності на ньому ось у такий спосіб багатьох людей з різних теренів країни одразу ж набув усеукраїнського характеру.

Формальний привід для цього вечора також вельми значимий, адже за свої публіцистично-наукові книжки з циклу "Розмови про наболіле" – "По зачарованому колу століть" (2001), "Раз ми є, то де?" (2002) та "Поклик дужого чину" (2004) А. Погрібний номінований на здобуття найвищої в Україні національної премії ім. Т. Шевченка 2006 р. Про це вели мову ведучі вечора – народні депутати Павло Мовчан та Володимир Яворівський – керівники двох авторитетних організацій – Всеукраїнського товариства "Просвіта ім. Т. Шевченка та Національної Спілки письменників України, які й висунули твори А. Погрібного на цю премію. Схвальне слово про свого побратима з цеху публіцистики сказали Віталій Карпенко та Сергій Плачинда. Заступник голови КУН Володимир Борейчук підкреслив, що ім'я претендента на цю премію, пристрасного патріота, невтомного громадського діяча Анатолія Погрібного прикрашає виборчий список блоку "Наша Україна".

Закликавши усі патріотичні, державницькі сили згуртуватися довкола Президента Віктора Ющенка та домогтися перемоги на прийдешніх виборах, Анатолій Погрібний закцентував у своєму яскравому слові, зокрема, на тій прикметі сьогодення, що, як він переконаний, народ, суспільство багато в чому йдуть попереду влади. У той же час як влада нерідко надто вже вагається, не наважується, перестраховується і т.д., наш народ у переважній своїй масі давно вже прагне української України, тобто національної держави українського народу з усіма пріоритетами, що з цього випливають – в політичній, економічній, культурній, мовній та всіх інших сферах життя. Це бажання промовець проілюстрував настроями чесних людей з Донбасу, один з дописувачів (його листа А. Погрібний зачитав) рішуче застерігає і стверджує: "Отямтеся, Донбас – не той, який ви бачите з київських висот. Не треба плакати, що тут 51 % українців. Він увесь український, за винятком кількох сотень негідників, які на дух не переносять Україну".

Тональність "нас багато", посилювана життєствердними, звитяжними піснями ансамблю "Берегиня" (художній керівник" М. Буравський) та інших виконавців, і стала домінантою цього глибоко патріотичного вечора, на якому були презентовані три нові публіцистичні брошури письменника – "Про національні пріоритети і стратегію націєвбивства" (видана Конгресом Українських Націоналістів), "Жива душа донбаської краю" та "Умію та не хочу, або Про фальш одного мовного етикету".

Прес-служба КУН

ЧОМУ АЛЧЕВЦІ МЕРЗНУТЬ?

14 шкіл, 19 дошкільних закладів, 400 житлових будинків Алчевська залишилися без централізованого опалення і нормального електропостачання. Причина – бездіяльність міської влади, яка "забула" про свій обов'язок. Алчевці звернулися до Президента України з проханням ввести у місті пряме президентське правління. Східні українці завжди стійко переносять життєві негаразди: невеликі зарплати, низькі пенсії, холод у помешканнях. Але якщо звернулися за захистом до людини, яку ще півтора року тому Східний Донбас зустрічав плакатами, на яких Віктор Ющенко був зображений у нацистській формі, значить, їм допекло.

Я далекий від того, щоб радіти чужій біді, але мешканці Алчевська, як і значна частина українців Сходу, певною мірою страждають за свою помилку, допущену під час попередніх виборів до місцевих рад. Вони проголосували не за розсудливих, досвідчених господарників, а за тих, хто, отримавши владу, нічого доброго людям не зробили. Зате в своїх діях орієнтуються виключно на Москву, виступають за надання статусу державної російській мові.

Саме вони, замість того, щоб підтримати бажання українців жити в соборній єдиній Україні, стали розривати нашу державу на федеральні шматки. Ці люди (В. Янукович, М. Азаров, Р. Ахметов, С. Тарута та інші) створили Партію регіонів, головним завданням якої стало втягнення нашої держави в орбіту Москви, блокування зусиль Президента України В. Ющенка, спрямованих на динамічне формування єдиного економічного, соціального, політичного, духовного простору України.

Постає запитання: "Чи спроможна партія, яку очолює людина з такими моральними якостями, розколює Україну, працювати на добробут народу? Хіба прорвало б тепломережу в Алчевську, якби депутати і міськвиконком жили не політичними амбіціями, а турботою про своєчасну підготовку господарства до зими?"

Михайло КУБАХ,
член Спілки офіцерів України

СПЕКУЛЯНТИ

ПОЛІТИЧНИЙ БІЗНЕС НА СВЯТИНЯХ

Світлу пам'ять та величний подвиг цвіту української нації ми вшановуємо кожного року, збираючись на святому для кожного українця місці: станція Крути – точка відліку, момент пробудження... Чому точка відліку? Бо без цієї скорботної та славної сторінки нашої історії, яка змусила націю розплющити очі та вдихнути на повні груди, не відбулися б інші події: УВО, ОУН-УПА, Гельсинська спілка, Незалежність, Майдан.

Цього року біля монумента було особливо багатолюдно, можна було побачити делегації з різних регіонів, представників багатьох політичних сил. Поле квітло прапорами кольорів – майоріли жовто-блакитні, червоно-чорні, помаранчеві, біло-плямисті стяги. Від міста Сум на вшанування світлої пам'яті героїв спільно вирушили представники Конгресу, Руху, УНП, МНК та УПЦ Київського патріархату. Їхали люди достойні, свідомі свого вчинку, їхали низько схилити чоло перед справжніми українцями і спитати в самих себе, чи гідні ми їхнього чину? І були прикро вражені тим, що деякі політичні сили відверто експлуатують тему Крутів напередодні парламентських виборів. Так, Блок Юлії Тимошенко був представлений виключно ніжинськими студентами-прапороносцями та їхніми більш літніми координаторами, які стояли там не за ТАК! Юлія Володимирівна не пошкодувала грошей і завезла чимало своїх "прихильників" з білими прапорами в руках.

Якщо повернемося до подій, які ми вшановуємо, то згадаємо, що наприкінці нерівного, кривавого бою муравйовська банда пропонувала вцілілим юнакам скласти зброю і здатися на милість ворогам, викинувши білий прапор, та врятувати таким чином свої молоді життя. Але вони відмовились і під спів національного гімну героїчно померли. Постає запитання: так перед ким капітулює Юлія Володимирівна, яка викинула над Крутами сотні білих прапорів? Чи не перед нащадками катів української нації? Справжній гнів оточуючих викликали ці горе-прапороносці, коли під час хвилини мовчання вони, гикаючи, розповідали щось поміж собою. Ще одним свідченням байдужості та моральної убогості цієї публіки є той факт, що нами в них було куплено прапор БЮТ за 5 гривень. Спитайте військових, що для них означає втрата прапора.

З годинним запізненням примчав і чисельний десант "МИ" з аналогічними полотнищами. Злетілись вони, щоб "засвітитися" перед телеекранами, не маючи в своєму серці ні любові до України, ні шани до Героїв... Крути не бачили і не могли побачити представників сил, які вороже ставляться до НЕЗАЛЕЖНОСТІ та СОБОРНОСТІ України, та зміями сичать, почувши такі слова, як українці, патріоти, націоналісти.

І наостанок: як багато було партійної символіки, і як мало державних прапорів. Тож маю надію, що наступного року поле навколо монумента буде таке ж багатолюдне, але українці триматимуть у руках жовто-блакитні та червоно-чорні прапори. Кращі сини України боролися та клали свої життя на вівтар Незалежності та Соборності України саме під цими знаменами. Слава Україні! Героям слава!

Конгрес-інформ

НЕ ЗНАЮ ЯК, АЛЕ НЕ ТАК

КАЖЕ ПОЛІТИК, НА ЧЕСТЬ ЯКОГО НАЗВАНО ЗАСІБ ДЛЯ ТРАНСПОРТУВАННЯ РУЧНИХ ВАНТАЖІВ

Лідер блоку політичних партій "Не Так" (доречніше було б назвати "Не знаю як, але не так") Л. Кравчук у політичній рекламі на каналах українського телебачення заявляє: "Помаранчеві вожді довели Україну до економічної і соціальної кризи", а в іншому варіанті реклами ще щось на зразок: "Говорили знаємо та можемо, а на ділі виявилось зовсім інше". Що можна відповісти цьому "добродію"? Найбільше, так це хочеться просто плюнути йому межиочі, бо обличчя своє він давно вже втратив. Якби шановний Леонід Макарович його мав, то тихенько сидів би десь у затишному куточку в Швейцарії чи ще де небудь і не з'являвся б на люди. Та ні, він ще має нахабство виступати з такими заявами, – він, за президентства якого Україна зазнала більшої руїни, ніж за часів війни. Пан Кравчук, певно, добре знав і умів, як зруйнувати агропромисловий комплекс, знищити обороноздатність країни, перетворити мільйони українців на жебраків та остарбайтерів. Авжеж, що тут поробиш: "маємо те, що маємо", наче все так і повинно бути.

Ще раніше визначний політичний діяч Л. Кравчук говорив по телебаченню, що боксери повинні займатися своєю справою, а не політикою (натяк на Віталія Кличка). Мабуть, потрібно нагадати пану Кравчуку, що за часів, коли він займав посаду президента, Україну в світі знали тільки через Чорнобильську АЕС. Сам же перший президент, мабуть, залишиться в пам'яті українського народу тільки завдяки візкам, названим на його честь "кравчучками", котрі для мільйонів українців на той час стали єдиним джерелом заробітку. Тому, шановний, не переймайтеся долею Кличка. Усі добре знають, хто такий Кличко і хто такий Кравчук. Віталій Кличко, займаючись боксом, досяг найвищих вершин та прославив свою країну, і коли настав час, пішов з великого спорту. А ви, займаючись політикою, теж досягли значних успіхів в руйнації України, і вам давно пора йти з великої політики, аби вдома їсти вареники з сиром і не дратувати людей.

Р. БУГА
Вінницька область

ПОЛІТИЧНІ БАНКРУТИ

ХТО КОРИСТУЄТЬСЯ АДМІНРЕСУРСОМ?

Вороги України, будучи при владі, брутально й злочинно користувались адмінресурсом під час виборів. Зараз вони наклепницьки звинувачують державні структури у використанні адмінресурсу, а насправді самі продовжують масово порушувати закони про ведення передвиборчої кампанії.

5 лютого увечері на М-каналі транслювався пісенний хіт-парад, зокрема пісня "Не питай" у виконанні гурту "Океан Ельзи". Показ супроводжувався титрами отруйно-зеленого кольору окупаційною мовою зневажливого та образливого шовіністичного антиукраїнського змісту.

Працівники пошти протизаконно нав'язують людям злочинні антиукраїнські видання, зокрема, вкидають у поштові скриньки газету "Комуніст" людям, які цю газету не передплачували. Характерно, що 70% №10 від 3 лютого 2006 р. надруковано окупаційною мовою і лише 30% – українською. Я оглянув цю гидоту: та сама нахабна брехня, як і за всі 74 роки панування комуністів. Тоді брехня була монопольна і примусова, тепер вона ще більш нахабна і явно злочинна. Злочинці діють без масок і відверто закликають до антиукраїнського союзу імперіалістів, шовіністів і зрадників всіх мастей. Найбільш огидним виглядає їхнє єднання з РПЦ. Це викриває РПЦ як зрадників віри Христової і агентуру російського імперіалізму, а КПУ – як зрадників комуністичної ідеології і лютих ворогів українського народу.

Адже всім відомо, що комуністи при владі – люті вороги будь-якої релігії. В СРСР вони фізично винищили майже всіх священнослужителів, зруйнували або осквернили більшість культових споруд. Але коли закатовані священнослужителі були замінені агентами КДБ, комуністи стали "ревними християнами" і вже не соромляться друкувати свої фото в обіймах попів-чорносотенців.

Ще один маразм: Кравчук, Кучма і Ющенко "предали коммунистические идеали" (стаття "Я так думаю"). Тут автори "забувають", що Кравчука і Кучму комуністи підтримували, а проти Ющенка об'єдналися з Януковичем. Після здобуття незалежності масово нажилися на інфляції, пограбували державу і народ саме комуністи, які були при владі.

Народи світу давно викинули на смітник історії марксистсько-ленінську ідеологію як всесвітній обман, а недолугі комуністи намагаються насильно годувати український народ цією отрутою, яка несе рабство і загибель.

Вважаю, що необхідно:

1. Виявити і притягти до відповідальності за антиукраїнську пропаганду організаторів трансляції ворожих титрів на М-каналі.

2. Виявити винних, притягти до відповідальності та припинити протизаконну практику доставки працівниками пошти кореспонденції антиукраїнського змісту, яка не замовлена адресатами.

3. З комуністами вчинити так, як вони чинили з опозицією, коли були при владі.

Іван РЕЙНГАРД

КОНТРОВЕРСІЇ

ХУЛА І СЛАВА

Пам'ятаєте, як машина радянської ідеологічної пропаганди натужно і нав'язливо обсмоктувала героїзм Олександра Матросова чи Зої Космодем'янської? Навіть якби будь-який пересічний скептик захотів залiпити вуха воском, йому би не вдалося проіснувати у герметичному просторі. Просторі, звільненому від щоденних нагадувань прізвищ людей, з яких було зроблено ідолів, котрі допомагали зомбувати нещасних жителів авторитарного і репресивного королівства. Не хочу зараз вникати у специфіку радянського фанатизму, заміщаного на страхові перед фетишами серпа і молота, цим унікальним різновидом тоталітаризму.

...Колись мене вразило закінчення балади про трьох юних вояків УПА, що, оточені внаслідок зради військами совєцької регулярної армії, віддали перевагу колективному самогубству, а не полону, розірвавши гранату: *"Москва крівку оточила, кричать: "Бандери, вам кінець"// А хтось там крикнув: "Слава Вкраїні! Ми не здамося, краще смерть!"//Ой там у лузі, при долині, червоні маки зацвіли//Бо там три хлопці, три українці, життя за волю віддали"*...

Безіменні не здавалися у полон, забираючи на той світ і окупантів. Матері відмовлялися впізнавати своїх мертвих синів, щоб енкаведисти не знищили всю родину. І світилися тоді над материнськими головами мученицькі німби...

Опір регулярній радянській армії на початку 50-х років минулого століття починав нагадувати Сізіфів камінь. Але безіменні не думали над софістичними маніпуляціями слів. Вони жили і помирали, кладучи на жорстокий вівтар визвольної боротьби свою молодість і цноту, безпеку близьких і власні життя.

Їхні долі складалися по-різному. Ці долі неможливо, а то й шкідливо уніфікувати, підводячи до якогось спільного абстрактного знаменника. Були і приклади підлоти та зради, іноді люди не витримували майстерно продуманої системи фізичних і психічних тортур... Цього, між іншим, також не слід боятися. Бо те, що не скажемо ми, скажуть – у вдесятикрат перекрученому варіанті! – недруги. Нам зараз потрібна не бездумна, на взірець більшовицької, кумиризація та апостолізація героїв УПА, а людяний і скрупульозний реєстр їхнього життя і смерті. Нам, а особливо молоді, потрібні спокійні та гідні, без надмірностей і пафосу знання та розповіді про їхнє подвижництво, про те, як вони, юні і часто ще нецiловані, вибирали честь, а не безчестя.

Змалечку я знав про повстання рабів під проводом Спартака. Півдитяча, півотроцька романтика доповнювала картину хвали і слави. Так, до речі, називається легендарний для свого часу роман поляка Ярослава Івашкевича. Але услід за історією Української Повстанської Армії крокує не лише слава, а й хула. Що ж, для радянського часу це було закономірно: ворог перед тобою, він ненавидить твою мову і символи, твою героїчну історію і пасіонарність твоїх дідів та прадідів.

Ситуація років, що відлічують незалежність, за яку помирали ті, що так хотіли жити, нагадує театр абсурду. Суперечки про визнання УПА воюючою стороною, паплюження їхніх знамен, що крутять телевізійники – картинка, мовляв, цікава; істерична і зоологічна ненависть до героїв з боку товаришів із більшості лівих партій і не тільки, за винятком хіба що частини поміркованіших "морозівців"; побутова демонізація тих, що були морально чистими і не відповідають за насильство і терор над мирним населенням так званих псевдобандерівців, себто акторів із театру імені Фелікса Дзержинського... Перелік можна продовжувати. Але українські військові патріоти не заслужили хули, безкарної й агресивної.

Нас чекає велика праця над встановленням імен багатьох безіменних, над новими підручниками національної історії. Нам не треба постійно бідкатися, що колись і якийсь майже забутий нині президент десь там сказав, що, мовляв, національна ідея не спрацювала. Нам треба поволі набувати історичного склерозу на поразки. Трохи більше, пам'ятаючи про трагічні лики національного минулого, пам'ятати про національне майбутнє. Звичайно, не заради честолюбства чи пихи. Мертвим байдуже до хули або слави. Захололим очам уже, на жаль, не допомогти надмірною патокою і фіміамами. Але хай воздасться їм за їхній патріотичний жертовник, яким нерідко бувала наша земля.

Хвала, а не хула, і слава, покладена до їхніх невідомих братських могил, потрібна передовсім нам, живим. Вона допоможе повипрямлювати наші хребти і розігнути, часто байдужі і зомбовані, наші спини.

Степан ПРОЦЮК

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

МИСТЕЦТВО ПЕРЕКОНУВАТИ

Звертаюся до тих, хто небайдужий до долі рідного народу, утвердження української ідеї. Сьогодні усі ми маємо зібратися з силами та об'єднатися перед парламентськими виборами.

Найперше, що слід зробити, – нагадати виборцям про існування Конгресу Українських Націоналістів, пояснити людям ідею самого націоналізму, переконати, що націоналісти є палкими патріотами, які готові стати на захист Батьківщини у будь-який момент. Нині, коли набирає розмаху передвиборна кампанія, потрібно активізувати свою діяльність, йти у маси, усіма доступними методами агітувати за КУН, розповідати громадянам про діяльність ОУН-УПА, визвольну боротьбу українського народу, українську державність. Давайте візьмемо за правило, що кожен кунівець або симпатик партії розкаже про КУН десятому-двадцятому-сотому, толерантно попросить віддати свій голос за цю політичну силу.

У цей період доцільно проводити під патронатом КУН у містах, селищах, селах різні масові заходи – свята, фольклорні фестивалі, україномовні рок-концерти тощо.

Переконаний, якщо нам удасться опанувати мистецтво переконання, дійти до свідомості людей, значна частина виборців підтримає на виборах патріотичні сили, які, здобувши більшість у Верховній Раді і в місцевих органах влади, докладуть усіх зусиль, щоб у нашому суспільстві, нарешті, запанували мир, спокій, злагода і порозуміння, зміцніла економіка, а добробут населення досяг рівня провідних країн світу.

Мартин САКРАМЕНТЮК

ГОЛОСУЙМО ЗА ПАТРІОТІВ

Наближаються вибори народних депутатів України і депутатів місцевих рад. Перед їхнім початком, як гриби після дощу, народилося багато нових виборчих блоків, партій і "партійок". Більшість з них очолюють люди, які нічим добрим не відзначились у своєму житті й діяльності для добра українців і Української держави.

Партія соціал-демократів об'єднаних, блок Литвина, Партія регіонів, комуністи, партія Вітренко на словах за народ, але своїми діями роблять усе, аби знищити нашу державу, повернути Україну у російське колоніальне ярмо.

Серед ворожих сил, на превеликий жаль, опинився і блок Юлії Тимошенко (БЮТ). Що це так, свідчить голосування фракцій цієї партії у парламенті за прийняття бюджету, відставку уряду Єханурова. Прикро, але в цій компанії опинилися шановані нами українці – Левко Лук'яненко, Володимир Яворівський, Микола Томенко й інші, які стали заручниками політики амбітної пані Тимошенко. Найголовніше для неї – зайняти крісло прем'єра. Після цього можна сподіватися від неї непрогнозованих дій, чого завгодно.

Крім вищезгаданих ворожих сил, участь у виборчих перегонах беруть й інші державницькі сили, які підтримують політику Президента й українського уряду. Вони не дають ворогам знищити нашу державу, захищають нашу мову й культуру, роблять усе можливе для поліпшення життя народу.

Тож за основу вибору берімо до уваги не слова, а дії тієї чи іншої партії або блоку, а головне – патріотизм.

В єдності – сила народу. Бог і Україна – понад усе.

Петро й Ганна ЛІСОВІ,
м. Сколе
Львівської області

УКРАЇНСЬКИЙ КРИМ

НЕЙТРАЛІЗАЦІЯ ЗЛА

Якщо змішати сильнодіючі і небезпечні для людини кислоту і основу – на виході вийдуть вода і сіль. Факт відомий. Якщо змішати комуністів, есдеків, вітренківців, регіоналів – вийде "пшик". Однозначно. Існує формула "зло + зло = нейтралізація". У такий спосіб планета очищається від бруду.

Якщо пригадати день жалоби за жертвами Голодомору в Україні, стає страшно. Відчувається колосальність втрати. Коли горять свічки пам'яті, здається, що душі загиблих і замордованих поруч. І тут, на площі в центрі Сімферополя, стоять вже досить немолоді люди, дехто в обтріпаних і знищених міллю комуністичних мундирах, і зі злістю гасять іншим свічки. Шиплять злісно: "скоко вам заплатілі?" А молоді люди з мегафонами свистять на всю площу, перебиваючи виступ Президента зі словами жалоби за загиблими від Голодомору. Інші молодики тримають плакати з написами "Хватит врать!" Ось так пройшов мітинг у Сімферополі. Можна уявити таких молодиків, повернувшись на сімдесят років у ХХ сторіччя. Вони були комуністами, а маленькі діти, в яких виривали з рук хліб, – ні. Акт геноциду відомий. Українська земля за своєю родючістю і географічним положенням не здатна на неврожай. Отже – голод штучний. Комуністичний режим нищив українське село. З жахливими документальними кадрами можуть конкурувати кінокадри з фашистських концтаборів. Фашизм засуджений людством. Комуністична ідеологія і її виконавці – ні. Зло не покаране. Вони ще й сьогодні отримують щедрі пенсії від держави Україна за те, що на догоду комуністичній системі нищили українських людей.

Чомусь "патріоти України від Вітренко" і старі комуністичні кадебістські недобитки активно не хочуть визнати трагедії українського народу. Їх можна зрозуміти: у них руки по лікті в крові. Вони нав'язують точку зору, вигідну москвинам, що Голодомору не було? Просто неврожай. А людей загинуло якихось 600-700 тисяч. А документальні фільми про Голодомор – це не що інше, як фотомонтаж з громадянської війни, а кадри кінохроніки – часів Першої світової, де австрійський солдат плаче за вбитим конем. Так пишуть вітренківські маріонетки у своїй жалюгідній газетці, переповненій жовчю. Тільки не на москвинських хазяїв, за чиї гроші і видаються газетки.

Єзуїти в комуністичних камуфляжах без згоди міської влади встановили кам'яну брилу в центрі Сімферополя. Напис свідчить, що тут буде споруджено пам'ятник жертвам ОУН-УПА. Перший камінь "загадково" зник. Комуністи на заміну йому приперли 3-тонний уламок скелі. Хто став в Сімферополі жертвами ОУН-УПА? Запитання історикам.

Прислужники москвинського імперіалізму вихоплюють замусолені карти з передвиборної колоди: "за рускій язик", "союз трьох республік", "двойноє гражданство".

На сьогодні до цієї "апозіції" (як написав замість слова "опозиція" Янукович) приєдналася ще й вічно всіма ображена і всіма незрозуміла Юля Тимошенко. І відправили всі разом 250-ма голосами уряд у відставку. Щоправда, тільки вони так вважають. Тому що така постанова від самого початку незаконна. І шарпається електоральна ковдра від "Не так" до серпа і молота. А комуністи з буковкою "т" в Сімферополі обливають біг-морди з комуністом Грачем червоною фарбою. Щось там не так по лінії марксизму-ленінізму. Тому й малюють лідера кримських комуністів у своїх агітаційних листках у вигляді грифа.

А помірковані виборці вже на сьогодні, гадаю, зрозуміли, хто найбільше відстоює інтереси України і її громадян. І що на сьогодні в Україні дійсно народний і порядний Президент і більшість з його команди.

Віталій ДОБРЯНСЬКИЙ

Крим – особлива територія України. В середині дев'яностих минулого століття тут визрів отруйний овоч мєшковщини, який довелося виривати з корінням.

Нині, коли українське суспільство опинилися перед вирішальним вибором, на півострові знову штормить. Крим окупували, розгортаючи шалену агітаційну кампанію, антиукраїнські сили різних мастей. Особливу активність проявляє Партія регіонів, підтримувана "Руським блоком".

Звертаємося до кримських виборців, голоси яких намагаються купити ці зайди вкупі з доморощеними холуями Кремля. Невже ви хочете, щоб вас використовували як підсобну силу заїжджі мафіозі? Голосуючи за "донецкіх пацанов", ви ризикуєте опинитися під їхнім катком. Для них ви потрібні лише як "електорат" з правом голосу. Віддавши свої голоси за Партію регіонів, ви впустите на півострів донецький бізнес, який привласнить усе, що залишилося нерозпроданим, в тому числі і землю.

Купившись на дешеві обіцянки цих зайд, що ви залишите для своїх дітей?

Кримський виборцю! Якщо ти бажаєш добра своєму рідному краєві і заможного майбутнього своїм дітям і внукам, голосуй за політичний блок "Наша Україна"!

П'ЯТА КОЛОНА НЕ ПРОЙДЕ!

З маніакальною впертістю мусують у Севастополі давно облизану, обслинену мовну політику щодо російської мови як другої державної. Севастопольський несвідомий обиватель "клює", бо вірить фарисею, "проффесору" В. Януковичу, поведінка якого під час президентських виборів подобалася тим, що цей махровий фальсифікатор сприяв п'яним молодикам, які били, трощили залізяками авто, що були прикрашені помаранчевими стрічками. Оргія фанатизму відбувалася під дзвони і службу отця Володимира, який правив осану "президенту" Януковичу.

Взагалі-то Севастополь – бастіон імперського шовінізму, до якого рветься "двічі несудимий" – благодатний грунт для повернення бандитсько-олігархічного режиму Кучми, до якого в ярмо Росії Янукович прагне повернути Україну. І на цій шовіністичній небезпечній хвилі буяє у Севастополі розгнуздана ейфорія януковізму.

Передвиборний оскаженілий психоз доповнює в Севастополі і відома фурія, яка злигалася з сатаною у Москві, куди їздила на обнюхування.

У центрі міста, мов грати, кабінки з написом "Народна опозиція", в яких обдурені, але платні людці збирають підписи на підтримку своєї леді, відомої своїми україноненисницькими закликами. Таких і в пекло не пускають. Для такого перевертня єдина мета – пробитися до влади, щоб підтримувати "п'яту колону", зраджуючи Україну. Їй місце не в парламенті, а ... От хто повилазив на гребені соціального сміття за умов демократії, яка, як лакмусовий папірець, виявила, хто є хто.

А поруч – брудні червоні ганчірки з безграмотними закликами до відновлення СРСР. Це – останні з могікан, хирляві леніністи-сталіністи.

Севастополь до огиди хизується назвою "місто-герой". А от обличчя має не героїчне, а приховане антидержавне. І це показово на так званому місцевому "патріотизмі" депутата ВР від Севастополя Віктора Заїчка.

Одіозна постать! Спритний політикан, флюгер, перебіжчик з партії до партії, а нині – до Народної партії Литвина. Відчув кіт, чиє м'ясо запахло!

Користуючись словоблуддям, демагогією, постійно горланить про статус Севастополя. Нещодавно він пащекував про зміну зовнішнього вигляду пам'ятника Солдату Великої Вітчизняної війни в Севастополі на мисі Хрустальний. Треба ж підлизатися перед виборцями, яким обіцяє, як депутат, золоті гори, а насправді паперову допомогу, зокрема приміським мешканцям Севастополя. Але слова – полова, бо грошей міськрада не виділила ні для пам'ятника, ні для поліпшення життя виборців. А треба було б, бо пам'ятник – карикатура архітектури, схожий на каракатицю і паплюжить пам'ять загиблих.

Зрадницька, а отже, небезпечна суть В. Заїчка тісно пов'язана з антипатріотизмом, який яскраво виявив цей перевертень у Сєвєродонецьку, де на збіговиську сепаратистів оскаженіло, з піною на губах і слиною, що бризкала у зал, вигукував: "Крим–Росія!", "Севастополь приєднаний до Росії!"

На тлі цих пройдисвітів аж занадто скромно поводять себе президентська політична сила "Наша Україна". Учасники парламентських перегонів у своїх офісах провадять агітаційну передвиборну роботу без шуму, крику, амбітності, видають газети, в яких пояснюють програми своїх партій, беруть участь у телевиступах. Усе це дуже добре, але складається враження, що вони лише слухняні виконавці державної ідеології, а не енергійні господарі держави. Тому бажаємо їм активної роботи, бо їхні рейтинги значно поступаються опозиції, що може призвести до реваншу кучмізму, кланово-олігархічної системи януковичів, медведчуків, вітренків, симоненків, що хочуть повернути минуле в майбутнє, що було б смертельною загрозою для української демократії, яка обрала шлях до європейської цивілізації.

І щоб не збочити з цього вірного шляху державницької політики, місцевим провладним політичним силам потрібно виходити з офісів на вулиці, майдани, до виборців, пропагуючи головні засади демократії в Севастополі, поширювати друковані засоби між мешканцями міста, які зашорені януківською облудною агітацією.

Приховане заграванння з російськомовними виборцями заради здобуття електоральних голосів через російську мову в друкованих органах і під час зустрічей керманичів, керівників помаранчевих виглядає як слабкість прихильників Президента, що, безумовно, відчувають опозиціонери і все більше нахабніють у м. Севастополі, вважаючи його форпостом реваншу "п'ятої колони", яка підтримується Москвою. Тому треба керманичам помаранчевих розмовляти з виборцями державною мовою, чим зміцнювати її статус у Севастополі.

Тож, звертаючись до провладних політичних сил, закликаю їх бути державниками і активізувати передвиборну кампанію, щоб не зів'яли молоді паростки демократії в Україні.

З нами правда і Бог! До перемоги! Слава Україні –Українській!

Анатолій СТУДЕЦЬКИЙ
М. Севастополь

КОНГРЕС ВІТАЄ

МИРОСЛАВУ КАЛЬБІ – 90!

Мирослав Кальба

Мирослав Кальба – активний український громадсько-політичний діяч у США, член НТШ і Організації Українського Визвольного Фронту, 12 років був членом Головного Уряду Українського Народного Союзу. Він знаний в Україні як автор шістьох книг про дружини українських націоналістів – ДУН, у яких переконливо довів, що це була українська націоналістична військова формація, яка боролася за відновлення державної незалежності України. Члени ДУНу ставали згодом вояками УПА, а їхній командир Роман Шухевич – головним командиром УПА і провідником національно-визвольної боротьби у 1943–1950 роках.

Мирослав Кальба народився 1 лютого 1916 року в селянській родині Кіндрата Кальби в селі Мозолівці Підгаєцького повіту на Тернопільщині. Навчався у Бережанській та Рогатинській гімназіях, за освітою – дипломований агроном. 1932 р. став членом Юнацтва ОУН, а 1934 р. – членом ОУН. Мобілізований до польської армії, брав участь у німецько-польській війні, потрапив у німецький полон, з якого його звільнили у січні 1941 року. Переїжджає до родини у м. Люблін і там разом з командиром УПА Миколою Твердохлібом, "Громом", проводить військовий вишкіл у молодіжному курені. У березні 1941 р. вступає до українського легіону "Нахтігаль", у якому служить в чині чотаря аж до його розпуску в січні 1943 р.

З весни 1944 р. він як військовий референт ОУН Жовківського повіту організовує і вишколює сотню УПА. Влітку того ж року захворів і виїхав до Австрії, а звідти – до Німеччини. 1949 р. переїздить до США і нині проживає у м. Детройті. Часто приїжджає в Україну. Брав участь у святкуванні 50-річчя УПА, у відкритті пам'ятника Дмитрові Клячківському в м. Збаражі (1995 р.). Крім його історичних праць, написав ряд статей у галицькій пресі.

І нині наш шановний ювіляр продовжує корисну для України громадську і політичну діяльність, організовує наукові конференції і сприяє публікації їх матеріалів.

Дорогому Мирославу Кальбі щиро зичимо доброго здоров'я, багато сил на многая і благая літа. Хай завжди з Вами буде Божа ласка і Божа благодать.

Михайло ЗЕЛЕНЧУК,
голова Всеукраїнського
Братства ОУН-УПА,

Василь КУК,
голова наукового відділу
Братства,

редакція часопису

* * *

Мирослав Кальба все своє свідоме життя віддає українській нації і боротьбі за Українську державу.

У зв'язку з ювілеєм учасники визвольної боротьби бажають Мирославові Кальбі козацького здоров'я, нових ідей і задумів, життєвої енергії і віри у завтрашній день.

Нехай щаслива доля завжди Вам посміхається, а Бог благословляє на добро і любов.

Братство ОУН-УПА Подільського краю "Лисоня",
Тернопільська обласна спілка політв'язнів
і репресованих України,
Історико-меморіальний музей політичних в'язнів

ВІДВЕРТО

ЗОМБУВАННЯ СВІДОМОСТІ НЕ МАЄ МЕЖ

Нарешті, після майже 85-літнього замовчування (маю на увазі 1922, а потім і 1932-33, 1947 роки) тема голодомору в Україні обговорюється публічно.

Моторошно слухав і читати про злочини комуністів на Україні. Яким чином вдалося комуністам досягти своєї злочинної мети-поневолення і знищення мільйонів людей?

Перш за все, окупанти скористалися довірливістю і гостинністю українців, які повірили, що фабрики і заводи будуть належати робітникам, а земля – селянам, повірили обіцянкам збудувати в Україні комуністичний рай. А для того, щоб їм повірили широкі маси населення, постійно і настирливо зомбували свідомість, починаючи з дошкільного віку.

Досі пам'ятаю слова з пісні, яку щодня примушували співати в дитячому садку: " Піснею про Сталіна починаймо день, кращих ми не знаємо на землі пісень...". Зомбували усіх без винятку: і дорослих, і малих. І таки виклепали "гомосовєтікусів", людей, які вірили їм і вклонялися.

Тому коли почалась війна між двома монстрами – Гітлером і Сталіним – за світове панування, мільйони засліплених йшли у бій під гаслом "За родіну, за Сталіна", не усвідомлюючи, що Сталін – це втілення зла, сатана на нашій землі.

Не слухав наш народ мудрих слів Тараса Шевченка, що українці на свою землю "гадюк напустили", повіривши, що гадюки можуть ощасливити їх. Мав рацію Пилип Хмара, полковник Чорноліського повстанського полку, отаман Холодного Яру, коли писав: "Ставлю пряме запитання: чи приносив коли-небудь окупант, чужинець добро поневоленому народу? Ніколи! Він приходить для визиску, насильства і грабунку!".

Попри шалене зомбування, були люди, свідомість яких катам не вдалося затьмарити, і в їхніх серцях зріла ненависть до завойовників.

І коли почалася війна між Німеччиною і більшовицькою Росією, найсвідоміші сини і доньки України пішли до лав ОУН, УПА. А через тиждень після початку війни, 30 червня 1941 року, Степан Бандера, голова Революційного Проводу ОУН, проголосив у Львові відновлення Української держави.

Німці в категоричній формі зажадали відкликання Акту проголошення Української держави, і коли Степан Бандера і голова Державного Правління Ярослав Стецько відмовилися це зробити, їх заарештували і кинули в концтабір.

Отож, Степан Бандера – це символ і прапор української нації, справжній патріот України, і саме він заслуговує на звання Героя України, а також такі постаті, як Євген Коновалець, Роман Шухевич, Ярослав Стецько, Слава Стецько, останній командувач УПА Василь Кук, який ще й сьогодні продовжує боротьбу за ствердження української державності, інші подвижники, для яких Україна – понад усе.

Звичайно, кучмівська влада не могла віддати належне борцям за волю України. Але чому ж зараз Віктор Ющенко, всенародно обраний Президент України, не вирішує цього питання? Потрібно рішуче стати на захист справжніх патріотів України – вояків ОУН, УПА. Вірю, що вибори 2006 року кардинально змінять склад Верховної Ради, і буде утворена більшість з патріотично налаштованих депутатів.

Вимагаємо заборони комуністичної ідеології і суду над комуністами та кадебістами, руки яких у крові нашого народу. Пам'ятаймо, що непокаране зло нахабніє і множиться.

Тетяна КОСЕНКО,
м. Вінниця

ДУМКА ВГОЛОС

ЧОМУ СТАЛІНСЬКА МЕРТВ'ЯЧИНА ПОГРОЖУЄ УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВНОСТІ?

Про антидержавний шабаш, що відбувся 14 жовтня 2005 р. на київському Хрещатику (поки що малою кров'ю), писали всі ЗМІ, демонстрували телеканали. А Європа спостерігає. І роздумує, чи дозріла Україна за 15 років зі своїм безхребетним управлінням ввійти до Євросоюзу та інших цивілізованих структур. То хто ж винен у цьому інциденті? І раніше відбувалися походи, демонстрації вулицями Києва, але до такої дикості не доходило. Дивується світ, наскільки українське верховне керівництво та й суспільство відстало від цивілізованого світу. Наскільки не знає своєї історії. Наскільки зберігся в нас рудимент неповноцінності, меншовартості та страху перед вилізаючими з гробу сталіністами. У Польщі, Іспанії, Словаччині, Німеччині та інших країнах після закінчення Другої світової війни вже давно визнані рівними серед рівних всі герої, яким довелося проливати кров під різними прапорами за чужі інтереси. Бо не їхня в цьому вина. За останні кілька років навіть Росія майже наздогнала вищезгадані європейські країни в цьому питанні. Тільки в Україні купка авантюристів-мертв'яків продовжує тривожити суспільство, ображати державу та державну символіку, забивати до крові ветеранів УПА і т. ін. А чому б ні? Якщо їм дозволено в парламенті горбитися під червоними прапорцями померлої ім-перії, то можна спробувати й більше: в центрі столиці топтати державний прапор України, вдаватися до грубих хуліганських дій тощо. Але це вже не звичайне хуліганство, а серйозний замах на безпеку існуючого ладу в державі.

У зв'язку з цим виникають кілька запитань, на які дуже хотілося б почути відповідь.

Перше запитання до Президента України В. Ющенка та керівництва СБУ (якщо воно дійсно "у"). – Коли буде дана державна оцінка подіям, які відбулися на Хрещатику у Києві 14 жовтня 2005 року?

Друге питання до першого секретаря КПУ т. П. Симоненка. – Як оцінює його партія реабілітацію в Росії генералів-білогвардійців – ворогів комунізму, та недавне перепоховання в Москві одного з них, А. Денікіна? Бо з цього приводу існують різні тлумачення. Дехто каже, що П. Симоненко мовчить, тому що мовчить і його "старший брат" – Г. Зюганов у Росії.

Чому російські генерали-білогвардійці, які у 1917–1920 роках пролили море крові в усіх колоніях – герої? А всі інші – національні "зрадники", "фашисти" і т. ін. Адже український державотворець С. Петлюра боровся за українську державність тільки на своїй рідній землі, як, наприклад, у той самий час К. Маннергейм боровся за Фінляндію. Останній герой потопив у крові комуністичний путч у 1920 р. На "Лінії Маннергейма" загинуло 500 тисяч червоноармійців у 1940 р. Однак Маннергейм, як і Денікін – патріот Росії... На його могилу поклали вінки як Б. Єльцин, так і В. Путін. То чому український лідер тих часів С. Петлюра ще й досі – "зрадник"? Хіба тільки один український народ не має права на свою національну незалежну державу на рідних землях?

На жаль, певні кола Росії ще не позбулися рудименту "величия" та своїх імперських поглядів. Коли нарешті вони візьмуть приклад з урядів колишніх імперій – Великобританії, Франції, Японії та ін.? Коли між Росією та колишніми колоніями буде така ж дружба та взаємовигідні стосунки, як, наприклад, між Францією і Алжиром, Чехією і Словаччиною, Англією та Індією, Румунією та Молдовою, Японією та Кореєю? Коли припиняться кавказькі війни, які тривають вже понад століття? Хоч такі самі запитання можна поставити й Англії щодо Північної Ірландії та Фолклендських островів..., як і урядові США стосовно ситуації в Іраку.

Але повернімося до українських подій. Жива брехня розповсюджується в суспільстві, що буцімто воїни УПА "вбивали мирних жителів" на теренах Західної України під час війни і після. З цього приводу рекомендовано було б усім брехунам та несвідомій частині людей прочитати книгу колишніх і теперішніх працівників КГБ-СБУ – науковців Олександра Бантишева та Арсена Ухаля під назвою "Убийство на заказ. Кто убил Ярослава Галана?" Там на стор. 154–156 описано, як наприкінці 40-х та поч. 50-х рр. на теренах Західної України діяли лжебандерівці, сформовані з колишніх партизанів-ковпаківців... Вони ж і здійснювали жорстокі звірства над невинним населенням під маркою "бандерівців", щоб таким чином викликати ненависть населення до борців за волю України – воїнів УПА. У книзі також наведені уривки із скарг місцевих радянських органів до Микити Хрущова щодо цих звірств, де вказані імена "псевдобандерівців" та описано окремі знущання й катування невинних людей.

Ось на яких фактах треба зараз базуватися ЗМІ, щоб спростувати брехливі фальшивки саламатіних, симоненківців, гмирь, вітренчих та інших українофобів. Бо все таємне колись мусить стати явним, і всяка брехня – випливти наверх, як сухі тріски на воді. Бо демократію не слід ототожнювати з хаосом та безпорядками, які загрожують державній безпеці та цілісності України.

Микола САВЧУК,
с. Великий Бичків,
Рахівський р-н
на Закарпатті

ІМПЕРСЬКА ЗАХЛАННІСТЬ

ТРИПТИХ ПРО ГРАНДІОЗНЕ ЗАГАРБНИЦТВО

(Закінчення. Початок у ч. 2-5)

IV. ПРОРОЦТВА РОЗВАЛУ

Русь, куда ж несешся ты? Дай ответ. Не дает ответа...
Н. Гоголь

Добре знаний в Україні та й за її межами наш мудрий земляк, авторитетний народний депутат, академік, Герой України Ігор Юхновський неодноразово скептично висловлювався на адресу колишньої величезної неоковирної імперії – Радянського Союзу, який, як і його попередниця, царська Росія, перебував за межами ефективного і розумного державного управління, незважаючи на комуністичний тоталітаризм. Доповнимо: ну що спільного може бути в менталітеті шановних киргизів та не менш шановних естонців? Чи можна навіки-віків об'єднати весь цей обшир націй і народностей, коли у кожного великого й малочисленного народу пробуджується національна самосвідомість? Об'єднати – можна. Але як утримати? Лише збройною силою. А на штиках чи мечах, як відомо, довго не всидиш...

Розвалилися Римська, Османська, Іспанська імперії, розпалися колоніальні системи Великої Британії, Франції, Італії, Бельгії, Голландії, Португалії; не вдалося гітлерівській Німеччині та самурайській Японії у 40-х роках минулого століття силою зброї вибудувати свої колосальні імперії, про які так мріялося експансіоністам Берліна й Токіо... А скільки територій вони загребли у 1931–1942 роках, починаючи від Манчжоу-Го та аншлюсу Австрії? Не проковтнули...

В останні десятиліття свого довгого життя Уінстон Черчіль написав чимало сторінок мемуарів з оцінками минулого, з прагненням заглянути в майбутнє континентів та країн. В них він висловив таку думку: XVIII століття було століттям феодалізму, на зміну йому прийшов XIX капіталістичний вік, а XX століття має бути століттям націоналізму. Важко не погодитися з пророкуванням цього мастиТого й не легковажного політика: він знав, про що говорив. На підтвердження цієї тези можна навести боротьбу алжирського народу за національний суверенітет, єгипетську "офіцерську" революцію, кубинську епопею, 30-річну звитяжну боротьбу в'єтнамців проти інтервентів, пробудження африканських народів, опір афганців "гостям" із півночі, подвиг чеченців... А звитяжні подвиги українців, величезні жертви нашого народу, принесені на вівтар нашої незалежності!.. Дійсно – свободу не спинити!

Є в світі держави, де мирно проживають дві-три нації чи національності, й нема між них конфліктів. Досить поглянути на Бельгію, Фінляндію, Швейцарію... Є приклади, коли на величезному просторі у космополітичному казані переварюються десятки народів, але цей процес здійснюється на базі чогось демократично-єдинонаціонального. Приклад цьому: Сполучені Штати, де переварились", американізувались англійці, ірландці, італійці, латиноамериканці, іспанці, французи, китайці, японці, росіяни, українці і т. д.

Угорщина. 1956 рік. Бійці народного ополчення чекають на кордоні появу радянських військ.

Наприкінці 90-х років минулого століття настала черга розпаду Радянського Союзу. А про майбутню долю величезної нинішньої Російської Федерації думають і говорять і нині.

Кілька тижнів тому заступник міністра закордонних справ Антон Бутейко заявив, що розпад Росії продовжиться й надалі. На цю заяву нашого високопосадовця нервово відреагували в Кремлі та побіля нього. Мовляв, не втручайтесь у наші внутрішні справи і т. д. А мислячі українці та й деякі наші колишні "старші брати " думають так, як думає пан Бутейко. Не можна тримати в колоніальній шлеї кавказців, мусульман Башкортостану й Татарії... А як бути з якутами, котрі в минулих десятиліттях повставали проти національного гніту? А як складеться доля чувашів, мордви, карелів, які за Єльцина вже пробували розширити свої національно-державницькі права?

...Французький письменник і мандрівник маркіз де-Кюстін 1839 року здійснив тривалу й цікаву поїздку до Росії. У книзі "Николаевская Россия" француз занотував: "Кожна держава має свою долю. Доля Росії – завоювати Схід і потім розвалитися на частини..." (С. 147. – 1990).

Пригадаймо із вивченого нами в школах: жоден із царів чи імператорів не царював у мирі-спокої.

На початку минулого століття останній російський цар Микола II, приміром, "просвіщав" юнкерів в одному з військових статутів: "Росія – країна не землеробська, не торговельна, а військова. Її покликання – бути грозою світу". Видатний борець за незалежність України 1917–1921 років Микита Шаповал писав в еміграції таке: "Один російський генерал (Куропаткін, про якого вже писалося у попередньому розділі. – *В. Л.*) обчислив, що за двісті літ Росія мала мирних 72, а воєнних – 128. За час перебування України під Росією тих воєнних років було більше. За кожної війни, що Росія починала, вона мобілізовувала українців. Росія завоювала Фінляндію, узбережжя Балтійського моря, мала збройні конфлікти зі шведами, німцями, захопила Польщу, воювала майже двісті літ з Туреччиною. Десятки років тривала війна із Кавказом (неточність – 142 роки щонайменше. – *В. Л.*), війна з персами, війна з китайцями, японцями..." ("Засади визвольної програми". Прага. 1927). Досить вбивчий мілітарний пейзаж!.. За кілька місяців до своєї загибелі лідер чеченців Джохар Дудаєв назвав це перманентне завойовництво "росизмом". Наголошував на тому, що Росія завжди когось "освобождала", "приобретала", "воссоединяла" і т. п.

Не дуже популярними у наш час є так звані класики марксизму-ленінізму, та інколи у їхніх творіннях зустрічаються й об'єктивні речі. Фрідріх Енгельс, приміром, наприкінці XIX століття звинуватив Росію в експансіонізмі: "Якщо по відношенню до завоювань Катерини у російського шовінізму були деякі виправдання – я не хочу сказати виправдовуючі причини, то по відношенню до завоювань Олександра (II. – *В. Л.*), не може бути й мови. Фінляндія населена фінами та шведами, Бессарабія – румунами, конгресова Польща – поляками. Тут уже говорити не доводиться про возз'єднання розсія-них споріднених племен, котрі носять російське ім'я, тут ми маємо справу із неприкритим завоюванням чужої території, із звичайним грабіжництвом". (Т. 22. – С. 31).

Видатний історик Росії Михайло Покровський писав: "Придбання територій, "призбирування" російських земель, завоювання територій засмітили мізки нашого покоління... Наша російська (історична) література – наскрізь великодержавна. І ця великодержавність дуже характерна для її націоналістичної політики..." ("Русская историческая литература в классическом освещении". С. 11).

Зосередимо увагу ще на одній думці того ж Ф. Енгельса: "Небезпека світової війни зникне тоді, коли справи в Росії матимуть такий оберт, котрий дозволить російському народові назавжди покінчити з традиційною завойовницькою політикою своїх царів і замість того, щоб розважатися фантазіями про світове панування, потурбуватися про свої життєві власні внутрішні інтереси, яким у вищій мірі загрожує небезпека..." (Т. 22. – С. 48). Зрозуміло, автор цієї думки мав на увазі не якийсь локальний робітничий страйк чи селянське повстання в якомусь повіті, а щось глобальніше, що призведе імперію до катастрофи. До 1917 року царизм, а від 1917 до 1991 року комуністичні функціонери більше дбали про зовнішні фактори, не вважали за необхідне дбати про оті згадані "внутрішні життєві інтереси". Кидали мільярди в Індокитай, до Куби, на африканський континент, везли теплоходами сумнівним союзникам золото, хліб, машини, зброю, а мільйони "крестьянских изб" на безмежних російських просторах стояли під обдертими стріхами. І підліткам було зрозуміло: ніколи не повернуть Союзу

Чехословаччина. 1968 рік. Радянські танки на вулиці Праги.

мільярдні борги Африка, Куба, В'єтнам і т. д. А скільки років і скільки компартій годували російські комуністи в усьому світі! Не витримала економіка великої держави гонки озброєнь, захлинулась від сотень кораблів, тисяч танків та літаків, гармат, "калашникових", мільйонів тонн снарядів, багатомільйонної армії...

На початку 70-х років зарубіжні радіоголоси часто читали уривки з праці радянського історика Андрія Амальрика, який ще 1969 року надрукував брошуру із вбивчо-приголомшуючою назвою (на той час!) "Просуществует ли Советский Союз до 1984 года?" Цей маловідомий учений передбачав якусь війну, яку безуспішно програє Радянський Союз. Й таки – ув'язалися до Афганістану...

Як це перегукується з відомими передбаченнями Микити Шаповала!

У Росії було немало пророків. Один із них – філософ-політолог Георгій Федотов ще в 20-х роках минулого століття висловив таку думку: "Розвалиться Росія... Після тоталітаризму Росія розпадеться, втратить донецьке вугілля, башкирську нафту..."

Олександр Солженіцин, з яким ми знайомі вже майже півстоліття, допускав можливість відокремлення України: "З Україною буде дуже боляче. Але варто знати їхню (українців. – *В. Л.*) загальну напругу (посилення національної гідності. – *В. Л.*). Раз уже не склалося за століття – треба виявити розважливість, розсудливість нам... Ми повинні надати право на рішення їм самим – федералістам чи сепаратистам, хто з них і кого переконає. Не поступитися їм – жорстокість..." Це – із знаменитого солженіцинського "Архіпелагу ГУЛАГу" (1991. – С. 43).

Український філософ Максим Славинський, якого в 77-річному віці закатували слідчі в кімнаті НКВС у Києві, залишив нам об'єктивні рядки про завойовників: "У Росії командна нація – якщо брати її еліту, а широкі ж народні маси були культурно нижче всіх приєднаних до неї неросійських націй, нижче націй і народів Кавказу й Туркестану, нижче багатьох інших азійських народностей! Ці обставини були фатальними для Російської імперії, прирікаючи її раніше чи пізніше на розвал..." (Київська старовина. 1993. №5).

Видатний російський філософ київського походження Микола Бердяєв видав у 1918 році книгу – "Судьба России" (ми маємо перевидання 1990 року). Учений таврував великодержавіє, пригнічення інших народів. З 1913 року все сильніше звучали у нас слова патріотів на завоювання української незалежності. На політичній арені з'явився молодий Дмитро Донцов, від якого у переляці заклякла вся Державна Дума Росії. Перед ним сказав своє слово Микола Міхновський... Антиукраїнець, депутат Думи Савенко (знову -енко!) залементував: Україна прагне відокремитись! Ленін із тривожним занепокоєнням процитував цього Савенка у тому ж 1913 році: "Рух український особливо становить велику і реальну небезпеку для єдності Росії. Найближча програма українців зводиться до федералізму і автономії України... Якщо українцям вдасться відірвати 30 мільйонів малоросів від російського народу, тоді настане кінець великої Російської імперії..." (Збірник "В. І. Ленін і Україна". 1977. – Т. 1. – С. 466).

Тоді ж Михайло Грушевський побачив те, чого через кілька років не в змозі були побачити Керенський, Мілюков, Ленін, Троцький... Діагноз хвороби, що невблаганно прогресувала, – великодержавіє.

Російські комуністи за довгі "радянські" десятиліття так і не вибудували людяної гуманістичної національної політики, не вважали за необхідне брати до уваги національні інтереси різних "малоросов", "инородцев", "чурок" і т. д. Прийшовши до влади, Сталін прагнув зберегти і територіально розширити "великую Русь", але й побоювався національних почуттів різних народів, які таки пробудились після жовтневого перевороту 1917 року. У промові на XIII з'їзді РКП(б) (1924) він наголошував на катастрофічній небезпеці з боку великодержавників: "У зв'язку із НЕПом у нас зростає не по днях, а по годинах великодержавний шовінізм. Необхідно зрозуміти, що якщо така сила, як великоруський шовінізм, розквітне пишним цвітом й розгуляється, ніякого довір'я з боку пригноблених народів не буде, ніякого співробітництва в єдиному союзі ми не побудуємо і ніякого Союзу Республік у нас не буде.. ." (Т. 5. – С. 238–247).

Ганебне великоруське великодержавіє виявилося сильнішим за усі комуністичні фарисейські теорії, необмежену владу тоталітаристів, параноїчні катівські потуги вищезгаданого нелюда та його недолугих "единомышленников". Вони розвалили "комуністичну імперію", бо їхній світогляд формувався під образами Івана III, Петра I, Катерини II, під хижим дзьобом двоглавого орла...

Пильним і активним був колись у Росії поет Василь Курочкін, якому судилося працювати в "некрасовську" епоху. Він, до речі, одним із перших перекладав твори Тараса Шевченка на російську. Писав нехрестоматійний поет-великорос про імперію знедолених народів, викриваючи символ російського великодержавія у вірші "Двуглавый орел" (1857):

Я нашел, друзья, нашел,
Кто виновник бестолковый
Наших бедствий, наших зол,
Виноват во всем гербовый,
Двуязычный, двуголовый,
Всероссийский наш орел.
Я сошлюсь на народное слово,
На великую мудрость веков:
Двуголовье – эмблема, основа
Всех убийц, идиотов, воров...

Віктор ЛУПЕЙКО,
заслужений вчитель України,
лауреат літературної премії
ім. Гр. Косинки,
Тетерів на Київщині

ВИСТАВКА

ІЗ КОРЕНЯ СПІРАЛІ

В "УКРАЇНСЬКОМУ ДОМІ" ДЕМОНСТРУЮТЬ "КОСМОГОНІЮ" ВОЛОДИМИРА ГАРБУЗА

Володимир Гарбуз – без перебільшення, художник-легенда. Зробивши собі ім'я найперше на станковій та книжковій графіці, він береться ілюструвати не абищо, а лише ті книги, що закорінені в праісторичні глиби народної культури, мітології, космогонії, та водночас, як сказав би Франко, "задивлені в будучину". Таким чином він ніби відчуває і творчо "сполучає" Космос і Землю. Переконатися в цьому можна цими днями в "Українському домі", де відкрилася його персональна виставка "Українська ніч".

Володимир Гарбуз. Ілюстрація до Шевченкового "Єретика"

Крім графіки, тут представлений і живопис мистця, перейнятий все тим же ненастанним пошуком внутрішнього коду праісторії, сонцесяйністю давніх вірувань, глибинною єдністю людини й природи. Прикметно, що в композиційному вирішенні більшості картин превалює свого роду "принцип спіралі" – так, ніби різні площини зображення "вкручені" в єдиний величний вихор світобудови. Кожна робота вимагає тривалого й пристрасного споглядання, вживання в непросту, але емотивно якусь напрочуд... рідну сув'язь метафор – у процесі цього в якусь мить відчуваєш, як і тебе всмоктує цей вихор, перетворюючи на піщинку Всесвіту... Подібне враження, зрідні катарсисного, здатні справляти лише твори Мистецтва – в питомому, фундаментальному розумінні цього поняття.

Серед графічних робіт особливу увагу привертають "космогонічні" ілюстрації до книг "Виклади давньослов'янських легенд, або Міфологія" Головацького, "Український народ у своїх легендах, релігійних поглядах та віруваннях" Булашевича, "Народні повір'я" Дмитренка, "Три сестри" Стороженка, збірника українських народних казок "Чортів млин" (самі назви, як бачимо, багато про що промовляють). Однак чи не вершинні в цьому ряду – ілюстрації до Шевченкового "Кобзаря", на яких чи не вперше впадає в око фізична присутність поетового образу в контексті його мітологічних персонажів. Від такої "всеприсутності" іноді аж моторошно – настільки вона якась... переконлива. Принаймні Шевченка ніхто досі не наважувався ілюструвати ТАК... Ця барокова округлість форм, виструнчена модерною гостротою змісту, виходить якоюсь аж надто людяною – справді як у пізнього, "покосараленого" Шевченка-філософа, в якого пристрасть ритмомелодики вже органічно переросла в пристрасть самого слова як енергетичного згустку.

Отож, цілком логічно, що ці твори висунуті на здобуття Національної премії імені Тараса Шевченка. Не вперше Володимира Гарбуза висувають на цю найвищу в Україні творчу відзнаку, давно ним заслужену, але хочеться сподіватися, що цього разу – напевне.

Іван АНДРУСЯК

ЗНАЙ НАШИХ!

А СНІГ БУВ ПРОСТО... СІЛЛЮ

У ФРАНЦІЇ ПРЕМІЮВАЛИ УКРАЇНСЬКИЙ МУЛЬТФІЛЬМ

"Містерія Буф", "Лінь", "Людина, що вміла літати". Ці мультиплікаційні фільми відомі багатьом, а їхній автор Євген Сивоконь давно здобув собі реноме якщо не найкращого, то вже точно одного з найкращих українських режисерів "малої форми". Цими днями надійшла чудова звістка: наш метр отримав премію за найкращу зарубіжну анімаційну картину 28-го фестивалю короткометражних фільмів у французькому місті Клермон-Феррані. Це один із найпрестижніших у світі фестивалів короткометражок.

Кадр із мультфільму

Цього разу відзначено новий фільм Євгена Сивоконя "Засипле сніг дороги", віднятий із застосуванням унікальної техніки з сипучими матеріалами – піском, активованим вугіллям, сіллю тощо. Процес зйомки відбувається так: автор буквально "висипає" на склі свого персонажа чи потрібну картинку й знімає кадр, а тоді скло очищається і для наступного кадру все починається спочатку. Це вельми непроста процедура – тут напрочуд легко все зіпсувати, скажімо, чхнувши чи навіть зітхнувши, – одначе затрачені зусилля винагороджуються тим, що на екрані кадр виглядає неперевершено. В Україні такою технікою володіє лише Сивоконь, він зняв із її застосуванням також свій попередній мультиплікаційний фільм "Компромікс" – про боротьбу чорного з білим, які в результаті змішуються, утворюючи сіре (симптоматичні асоціації тут зринають – чи не так?). Однак журі було зачароване не стільки самою технікою, як щемкою семихвилинною розповіддю про немолодого вже чоловіка, на якого раптом нахлинули спомини про дитинство, юність, молодість...

Сам режисер так розповідає про своє премійоване дітище: "Дійство відбувається взимку, коли сніг засипає сліди на дорозі, потім на них лягають інші сліди, і їх також засипає сніг. Так само й час засипає епізоди з нашого життя". До речі, за технологією сніг у мультфільмі був просто... сіллю.

У конкурсі в Клермон-Феррані брало участь близько 80 стрічок із 50 країн. Призову картину режисер робив сім місяців, проект мав державне фінансування. Прикметно, що учнем Євгена Сивоконя є Степан Коваль, який отримав "срібного ведмедя" на Берлінському кінофестивалі за фільм "Йшов трамвай №9". Цього року, до речі, Коваль по-казуватиме на "Берлінале" свій новий фільм...

Олег ШАГАН

ВІД АВТОРА

ПРО СТАРІ ГАЗЕТИ

Чимраз більше переконуюся в тому, що в космологіях древніх був свій глибокий сенс. Світ таки тримається на трьох китах або на п'яти (чи, мо', й семи?) слонах. Одне слово – на дуже нечисленних опорах. І постають вони зазвичай змалечку, додаються до знайомих ландшафтів, до запаху стружки і хліба-"кірпічика", що його двічі на тиждень завозили в наш сільмаг. Ось лишень усвідомлювати це починаєш значно пізніше.

Для мене одним із таких китів були й лишаються старі газети. Певно, мені було років вісім, коли батько приніс із роботи купу старих газетних вирізок. Йому їх подарував якийсь книгоман-бібліофіл, який, дізнавшись про метикуватого хлопчика, що дуже любить читати, вирішив зробити йому такий подарунок. Подарунок направду виявився розкішним. Власне, одним з небагатьох справжніх, про які пам'ятаєш усе життя. То були переважно статті на теми історії та літератури з українських часописів кінця 60-х – початку 70-х. З того благословенного часу, коли залізні пальці Москви на горлі Україноньки трохи розімкнулися, а ліберальні мультикультуралісти ще не перетворювали все на цинічне реаліті-шоу. Я й досі тримаю в пам'яті назви та зміст цих фрагментів зі шпальт "Літературної України" та "Друга читача", і досі вони відлунюють в мені якимось особливим мелосом. Щемним, трохи ностальгійним і надзвичайно світлим: "Освітнє вогнище Волині" – це про Луцьку братську школу, "Лаврська друкарня" – про Єлисея Плетенецького, "Надбане й збережене протягом століть" – про бібліотеку Могилянської Академії. А ось – вирізка про збір коштів на спорудження пам'ятника Сагайдачному в селі Кульчиці на Львівщині. А ось – про київські легенди і про лицаря Чобітька.

Тоді, хлопцем, а згодом – підлітком, я думав, що шукаю там факти з історії України, цієї найзабороненішої в УРСР науки. І тільки згодом, десь на третьому десятку, знайшовши все те добро на балконі серед запилених паперів (туди я закинув цю папку десь наприкінці 80-х, коли в газетах та журналах з'явилися значно гостріші речі і про Сагайдачного з Мазепою, і про Яворницького з Єфремовим), зрозумів: насправді я шукав там метафору. Бо в тих пожовклих паперах було щось значно більше за уривки з історії чи фрагменти заборонених доль. Як губка воду, так вони вбирали в себе свій час, і всі пізніші часи. І промовляли – не лише писаним текстом, а й особливою шляхетністю свого високого друку (тепер такої вже не зустрінеш, нині газету верстають на моніторі комп'ютера), ледь відчутним запахом фарби, витонченою аскезою чорно-білих світлин.

Взагалі, на мою думку, в старих газетах відлунює щось від старих образів по сільських хатах. Говорять же – намолена ікона. З часу цього радісного для мене відкриття я завів собі звичку: прочитані газети складаю кудись окремо, а потім, по деякому часі, починаю перебирати. Те, що вистоялося – залишаю. Так залишилися в мене старі числа "Згоди" Олеся Бердника, "Нашої віри" Євгена Сверстюка, "Франкової криниці", сопронюкове "Слово", старі числа "Замкової гори" (не понтувато-корчинської, а тієї СНУМівської, що її ще покійний Вадим Галиновський редагував).

У якогось мудрагеля прочитав, що провінція різниться від культурних центрів тим, що в провінції читають минулорічні газети. Під цим оглядом я людина глибоко провінційна, бо люблю читати газети не те що минулорічні, а минулодесятирічні. Тільки чомусь мені видається, що сучасні кольорові таблоїди на старі газети не перетворяться ніколи. На жаль.

Олександр ХОМЕНКО, поет, літературознавець, м. Київ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 1000 000 примірників

Ціна договірна